

## 35 χρόνια από την κοίμηση του μοναχού Αυξεντίου Γρηγοριάτου (Μοναχός Δαμασκηνός Γρηγοριάτης)

/ [Πεμπτούσια](#)



*Επί τη σεπτή επετεΐω των τριάκοντα και πέντε ετών της οσιακής κοιμήσεως του Μοναχού Αυξεντίου Γρηγοριάτου (1-14 Μαρτίου 1981), εμβληματικής μορφής του αγιορείτκου μοναχισμού του 20ού αιώνας, δημοσιεύουμε σε συνέχειες τη σχετική μελέτη του συμμοναστού του, Δαμασκηνού μοναχού Γρηγοριάτου.*

### **Γέροντας Αυξέντιος Γρηγοριάτης (1892 - 1/3/1981 [π.η.])**

Ο οσιώτατος Μοναχός Αυξέντιος Γρηγοριάτης, ήταν το καμάρι και το στολίδι της Ιεράς Μονής μας. Ήταν ο ασκητής του κοινοβίου, ο αετός της θείας αγάπης, ο θεωρός του ακτίστου Φωτός, ο περιφρονητής των γήινων και εραστής των ουρανίων. Ήταν το καύχημα της μετανοίας, ο πλούτος της θείας σοφίας, ο δυνάστης των δαιμόνων, της προσευχής το λαμπρότατον τέμενος, ο επίγειος Άγγελος και ουράνιος άνθρωπος.

Με αυτά τα ταπεινά λόγια ετόλμησα στο ελάχιστο βέβαια, να εκθειάσω την οσιακή προσωπικότητα του μακαριστού αδελφού της Μονής μας π. Αυξεντίου. Γνωρίζω την αδυναμία της γλώσσης μου, να εξυμνώ τέτοιες μορφές, γι' αυτό και εκ των προτέρων ζητώ συγγνώμη.

Πολλά εγράφησαν αφ' ότου ο Όσιος αυτός Μοναχός ήλλαξε τα επίγεια με τα ουράνια, τα φθαρτά με τα άφθαρτα. Εθεώρησα όμως αναγκαίον, ανάμεσα στις άλλες βιογραφίες των Αγιορειτών Γεροντάδων μας, να προσθέσω και τον μακαριστό π. Αυξέντιο, περιλαμβάνοντας συνοπτικά, τα ιστορικά στοιχεία για την ζωή του, τους αγώνες και το μακάριο τέλος του. Επίσης θα προσθέσω και όσα γεγονότα συνέβησαν μετά την κοίμησίν του, προς δόξαν Θεού και έπαινον του μακαριστού Γέροντος.

[aυχgr2](#) found or type unknown

Ο Γέρων Αυξέντιος, γεννήθηκε στην Μάνδρα Αττικής (Ελευσίνας) το 1892. Το

κοσμικό του όνομα, ήταν Αθανάσιος Κωνσταντίνου. Προήρχετο από ευσεβή οικογένεια. Από την εφηβική του ηλικία αγάπησε τον μονήρη βίο. Οι βιογραφίες Οσίων Πατέρων, που άπληστα εδιάβαζε, του είχαν ανάψει τον ζήλο για τον ασκητικό μοναχισμό. Όταν εμεγάλωσε, υπηρέτησε ως στρατιώτης την Πατρίδα επί αρκετά χρόνια κατά την περίοδο των Βαλκανικών πολέμων. Αφού με την Χάριν του Θεού επέστρεψε σώος, έφυγε αμέσως για το Μοναστήρι του οσίου Σεραφείμ του Δομβοΐτου, που ευρίσκεται κοντά στην περιοχή της γενετείρας του. Εκάρη εκεί ρασοφόρος Μοναχός και μετ' ολίγον ανεχώρησε για περισσότερη ησυχία και προσευχή, για τον ευλογημένο Άθωνα.

Στην Ιερά Μονή του Οσίου Γρηγορίου ήλθε το 1920 σε ηλικία 28 ετών. Μετά ένα χρόνο, εκάρη Μεγαλόσχημος Μοναχός με το όνομα Αυξέντιος. Από τότε μέχρι την ημέραν της κοιμήσεώς του, που συνέβη το εσπέρας της αγρυπνίας της Κυριακής της Ορθοδοξίας του 1981, ο Γέροντας έκαιγε και έλυωνε ως μία λαμπάδα στο Μοναστήρι μας φωτίζοντας όλους με τα ένθεα κατορθώματά του και τις πλούσιες εμπειρίες του. Μερικά από αυτά θα σημειώσουμε εν συνεχεία, ως φόρον τιμής και αγάπης προς την αγίαν του μορφή.

Ο Γέρο Ησύχιος, ένα χαριτωμένο γεροντάκι της Μονής μας, που τώρα σε ηλικία 99 ετών γηροκομείται στο γηροκομείο της Μονής μας, μου είπε τα εξής:

Ο Αυξέντιος, αδελφάκι μου, ήταν άγιος από την μάννα του. Ήλθε έτοιμος Καλόγερος από το Μοναστήρι της πατρίδος του. Εκεί έμαθε όλα τα καλογερικά και ήλθε εδώ έτοιμος. Μαζί διακονήσαμε στο Μετόχι Βούλτσιστα της Κατερίνης. Εκείνος υπηρέτησε εκεί ως μάγειρος τρία χρόνια. Ενώ όλοι έτρωγαν κρέατα, αυτός ούτε τα δοκίμαζε, και παραδόξως πάντα ήταν νόστιμα. Κρατούσε την σιωπή και την ευχή. Ήταν πολύ εργατικός. Μακάρι ν' αξίωνε και εμένα ο Θεός να έχω το τέλος του.

Ο γράφων έζησε μαζί με τον π. Αυξέντιο έξι χρόνια. Αλλά και άλλοι Πατέρες, οι πρώτοι από τους νέους, έχουν πολλά να διηγούνται για την οσιακή του πολιτεία.

Δεν αγάπησε τίποτα από τα εφήμερα και ηδέα του κόσμου. Όλη του την προσοχή την είχε ανυψώσει προς τα επερχόμενα επηγγελμένα αγαθά. Τα τελευταία 20 και πλέον χρόνια, είχε χάσει το φως των σωματικών οφθαλμών του, λόγω καταρράκτου. Του πρότειναν οι Πατέρες να βγη για να εγχειρισθή, αλλά δεν δέχθηκε και προτίμησε να παραμείνη τυφλός, μέχρι του θανάτου του.

Υπηρέτησε σε πολλά διακονήματα της Μονής, όπως στην εκκλησία, στον μύλο, στο μαγειρείο, στα Μετόχια, στους κήπους με υποδειγματική εργατικότητα και εγρήγορσι στην ευχή. Στο μύλο αυτός κατεσκεύασε τα πεζούλια, έκτισε τις

μάνδρες, έβγαλε τα χαλίκια από τα κηπάρια και τα καλλιέργησε για πρώτη φορά.

Κάποια φορά εκινδύνευσε από τις σφαίρες ενός κυνηγού. Ήταν νύκτα και έβγαζε τα χαλίκια από τον κήπο έξω. Κάποιος κυνηγός νόμισε ότι εκεί μέσα στους θάμνους ήταν αγριόχοιρος. Θα πυροβολούσε, αλλά η Θεία Χάρις τον έσωσε.

Ποτέ δεν επεδίωξε στην Μονή να πάρη αξιώματα. Ήτο ευχαριστημένος με το κατ'έτος διακόνημά του και την αμίμητον πτωχεία του. Στο κελλί του είχε μόνο το ξυλοκρέβατό του, μία διχαλωτή καρέκλα, όπου τις νύχτες έκανε τις αγρυπνίες του, λίγες εικόνες και τα ελάχιστα χιλιομπαλωμένα ρούχα του. Κρατούσε ακόμη το ζωστικό του, το οποίο έρραβε ο ίδιος με σακορράφα και κλωστή σπάγγο.

Είχε τόσο πολύ φθαρεί, ώστε σήμερα δεν διακρίνεται από τα πολλά μπαλώματα το αρχικό του ύφασμα. Κάποιος Μοναχός, ο μακαρίτης π. Ανδρέας, ενώ ήξερε ότι ο Γέρο Αυξέντιος δεν φορεί, ούτε ζητεί καινούργια ρούχα, πήγε ένα απόγευμα έξω από το κελλί του. Πήρε το κουρελιασμένο παντελόνι του παππού και κρέμασε ένα άλλο καινούργιο.

Ο παππούς την άλλη ημέρα ζητούσε το δικό του. Δεν το βρήκε, μα ούτε και διαμαρτυρήθηκε. Μετά από έξι ημέρες, αφού ο π. Ανδρέας διεπίστωσε ότι δεν μπορεί να κάνη τίποτε, επήγε, επήρε το δικό του και κρέμασε πάλι το παλιό παντελόνι του Γέροντος.

**[Συνεχίζεται]**